

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DUMINICA A 12-A DUPĂ RUSALII (Tânărul bogat)

†) SF. IERARHI VARLAAM,
MITROPOLITUL MOLDOVEI,
ȘI IOAN DE LA RÂȘCA ȘI SECU,
EPISCOPUL ROMÂNULUI;

SF. IERARHI ALEXANDRU, IOAN
ȘI PAVEL CEL NOU, PATRIARHII
CONSTANTINOPOLULUI

După ce îi spune tânărului că singurul Bun este numai Dumnezeu cu adevărat și prin urmare el se află în fața lui Dumnezeu și nu în fața unui simplu învățător de Lege, Hristos apreciază aspirația sau dorința lui sinceră de a dobândi viața veșnică și intră în dialog cu el și îi spune că dacă vrea să-și mântuiască sufletul să împlinească poruncile Legii. Hristos îi amintește unele dintre ele: să nu furi, să nu ucizi, să nu mărturisești strâmb, să nu fi desfrânat, să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta, să iubești pe aproapele tău.

Important este faptul că aceste porunci se referă la relația omului cu semenul său. Tânărul din evanghelie se aștepta poate la ceva mai greu de îndeplinit și-i răspunde Domnului, că pe toate acestea le-a păzit din tinerețile lui, mai trebuie să îndeplinească ceva? Mântuitorul îi spune că pentru a ajunge la desăvârșire, adică să urce pe o treaptă mai înaltă spre Dumnezeu, trebuie să se dezlege de legăturile averii considerabile pe care o avea. Iar după ce o va împărți la săraci să vină și să urmeze Domnului, devenind ucenicul Său.

Examenul acesta nu era ușor de trecut. Auzind ce i se cere, dregătorul bogat nu și-a putut dezlipi inima de bogățiile sale. În mod surprinzător, nu dă nici un răspuns Mântuitorului, ci ușor s-a depărtat întristat de Domnul. Vroia sincer să urce spre Dumnezeu și să dobândească bunurile cele veșnice. Aripile lui s-au frânt și au rămas în cele trecătoare și vremelnice, care nu pot asigura mântuirea.

Mântuitorul vine cu două concluzii foarte importante și mereu actuale.

❖ „Adevărat vă zic, cu greu va intra un bogat în Împărăția lui Dumnezeu.” Căci mai ușor va intra cămila prin urechile

HRISTOS ȘI TÂNĂRUL BOGAT

Sfânta Evanghelie din Duminica aceasta, prin pericopa de la Matei 19, 16-26, ne istorisește întâlnirea Mântuitorului Hristos cu un tânăr bogat, care împlinea poruncile Legii, dar era și preocupat de atingerea unui ideal mai înalt și anume dobândirea vieții veșnice. Deși era alipit mult de bunurile materiale pe care le avea, totuși în sufletul său nu era mulțumit. Parcă îi lipsea ceva. Avea pământească limitată și trecătoare nu-i putea da bucuria de a gusta din bunurile Împărăției lui Dumnezeu, cele netrecătoare și veșnice. De aceea în mod direct îi pune Domnului o întrebare foarte importantă: „Învățătorule Bunule, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?”. Hristos îi răspunde că pentru a intra în viața Împărăției trebuie să împlinească poruncile. Dar ca să fie desăvârșit trebuie să-și vândă averile, să facă milostenie cu ele și așa să-și adune comoară în cer și pe urmă îl cheamă: „Vino și urmează-Mi”. N-a putut să facă acest pas, fiind foarte lipit și legat de averea sa. Cât de actuală este această chemare care ne-o adresează Hristos!

acului decât un bogat în Împărăția lui Dumnezeu. Într-adevăr, constatarea Mântuitorului este justă, averile și lipirea de ele pot fi piedică pe calea mântuirii. Există o excepție, averile pământești împărțite prin milostenie săracilor, după chipul lui Zahau, îți pot asigura comoară în cer și ajung până la Tronul Părintelui Ceresc, spre dobândirea vieții veșnice.

❖ A doua subliniere pe care o face Domnul este aceea că mântuirea este darul lui Dumnezeu: „Ce nu este cu puțință la oameni, este cu puțință la Dumnezeu.”

Să răspundem chemării pe care ne-o face Dumnezeu. El ne cheamă, nu ne silește, căci ne respectă libertatea. Dacă vrem să

intrăm în viața Împărăției, să împlinim poruncile, să avem viață curată, smerită și dezlipită de orice deșertăciune a lumii trecătoare. Dacă vrem să ajungem la desăvârșire, să ne alipim de Dumnezeu, să fim evlavioși și virtuoși, harnici și darnici în ogorul lui Hristos.

Tradiția bisericească spune că tânărul bogat a chibzuit mult la chemarea pe care i-a făcut-o Domnul și după o vreme și-a împărțit averile și le-a dat săracilor și s-a întors la Hristos, devenind ucenicul Lui. Mulți nu se pot schimba dintr-o dată. După un timp Hristos îi aduce la calea mântuirii. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

1 SEPTEMBRIE - INDICTIONUL SAU NOUL AN BISERICESC

La 1 septembrie începe noul an bisericesc. Tradiția de a începe noul an în prima zi de toamnă era comună mai multor popoare biblice, căci recoltele anuale erau în hambare, iar oamenii se pregăteau pentru un nou an agricol. Dar Biserica ne arată că anul nou bisericesc are și o profundă semnificație teologică.

După tradiția iudaică, mai multe evenimente sunt legate de această zi:

- ❖ Arca lui Noe s-a oprit în muntele Ararat după încetarea potopului;

- ❖ Moise s-a coborât din Muntele Sinai cu Tablele Legii;

- ❖ în această zi s-a construit cortul mărturiei, în care a fost pus Chivotul Legii; a fost sfințit templul lui Solomon și tot în această zi arhiereul intra o dată pe an în sfânta sfintelor pentru a tămâia altarul.

La începutul lunii septembrie, evreii aveau sărbătoarea corturilor, în amintirea celor 40 de ani pe care i-au petrecut în pustie înainte de a intra în pământul

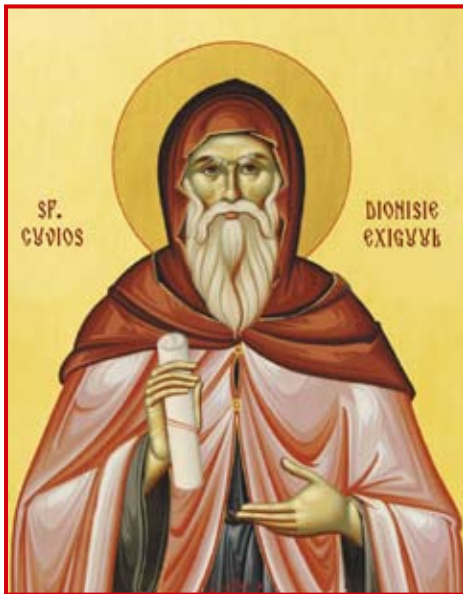
făgăduinței. Începutul anului nou bisericesc la 1 septembrie s-a stabilit pentru toată creștinătatea la Sinodul I Ecumenic de la Niceea. Românii numesc noul an bisericesc indictul sau indictionul, care înseamnă „arătare” și „poruncă”. Acesta amintește de intrarea Domnului în sinagogă, când a citit cuvintele prorocului Isaia, ce vesteau trimiterea Unsului lui Dumnezeu către popor pentru a-i ușura suferința.

Indictionul era de fapt o sărbătoare a Imperiului Roman. Atunci împăratul se arăta poporului, prezenta situația

imperului și comunica diferite informații privitoare la viața publică. Tot la această dată se plăteau impozitele și soldele soldaților pe anul ce trecuse.

Evanghelia zilei (Luca 4, 16-22) redă începutul activității publice a lui Hristos. În această zi a intrat Domnul Iisus în sinagoga iudeilor și a citit din cartea lui Isaia: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor, M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima, să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea, să slobozesc pe cei apăsați și să vestesc anul plăcut Domnului” (Luca 4, 18-19). Domnul Hristos le spune celor ce-L ascultau că profeția s-a împlinit în El. Potrivit tradiției, Iisus a venit la Nazaret pentru a vesti cuvântul lui Dumnezeu la începutul toamnei. Biserica s-a asociat acestei tradiții și a pus începutul ciclului liturgic sau al slăvirii lui Dumnezeu în Biserică prin sfintele slujbe pe durata unui an în aceeași zi care amintește de începutul propovăduirii Domnului Iisus Hristos. ❖

Sfântul Cuvios Dionisie cel Smerit

Anastasia”. Pe lângă traduceri, Cuviosul se va ocupa și cu predarea dialecticii la Universitatea Vivarium din Calabria. Acolo l-a cunoscut și s-a împrietenit cu Casiodor. Un frumos portret al Cuviosului Dionisie a rămas de la Casiodor. Acesta ne spune despre Cuviosul Dionisie că era „de neam scit, dar de obiceiuri întru totul romane, foarte priceput la ambele limbi, cunoscător perfect al Sfintei Scripturi și al Dogmaticii, înțelept și simplu, învățat și smerit, cu vorbă puțină, feciorelnic, blând, plângând când auzea vorbe de veselie nepotrivite, postitor, fără să osândească pe cei care mâncau; mânca rar și atunci lucruri obișnuite, știa să se abțină în mijlocul plăcerilor, la mesele trupești știa să aducă întotdeauna mâncări duhovnicești, dar participa și la conversații nebisericești, răspundea strălucit la orice întrebare i se punea. În el era multă simplitate împreună cu înțelepciune, smerenie împreună cu învățătură, moderație împreună cu talentul de a vorbi, încât se socotea un nimic sau unul dintre cei din urmă slujitori, deși era vrednic, fără îndoială, de societatea regilor.”

La Roma va primi Taina Preoției, cu siguranță până pe la anul 499. Cuviosul Dionisie se va ocupa și de data Sfintelor Paști, o altă problemă a Bisericii Romei. Stabilirea datei pascale fusese încredințată de Sinodul I Ecumenic de la Niceea

Bisericii din Alexandria Egiptului, însă romanii se îndepărtaseră de această tradiție. În anul 525, într-o lucrare intitulată „Cartea despre Paști”, Cuviosul Dionisie argumentează adoptarea de către apuseni a datinei alexandrine. Totodată, adaugă o pascalie în completarea Sfântului Chiril cu datele Sfintelor Paști pentru anii 532-626. Se știe că Sfântul Dionisie a deprins astronomia în timpul uceniciei la Alexandria. El a propus numărătoarea anilor „de la Întruparea Domnului nostru Iisus Hristos, iar nu de la împăratul Dioclețian, ca până atunci, pentru ca astfel să fie tuturor mai cunoscut începutul nădejzii noastre și pentru ca să apară mai clară cauza răscumpărării neamului omenesc, adică Patimile Mântuitorului nostru.” Era creștină astfel întemeiată a intrat în vigoare la Roma în anul 527, iar până la începutul mileniului al doilea a fost adoptată în toată lumea creștină.

Cuviosul Dionisie cel Smerit „a murit în mireasma sfințeniei” pe la anul 545, în Italia. Numindu-se pe sine „Exiguus”, adică „smerit”, s-a înălțat. Casiodor îi adresa, încă din timpul vieții, cuvinte de invocare, asemenea unui sfânt canonizat: „Să mijlocească pentru noi, el care obișnuia să se roage împreună cu noi, ca să putem fi ajutați acum prin meritele lui, cu rugăciunea căruia am fost întăriți aici pe pământ.” ❖

Născut în jurul anului 470 în Scitia Mică, a ales de tânăr viața monahală în una dintre mănăstirile eparhiei Tomisului. Dorind să studieze teologia mai profund, pleacă în Orient, mai întâi la Locurile Sfinte, oprindu-se îndelung la Mormântul Domnului, apoi în Asia Mică, stabilindu-se la o mănăstire din Constantinopol. Pentru că știa foarte bine limba greacă și latină, a fost trimis la Roma, unde papa Ghelasie avea nevoie de un traducător pentru canoanele Sinoadelor Ecumenice și scrierile patristice răsăritene.

În anul 496 Cuviosul Dionisie ajunge la Roma și intră în Mănăstirea „Sfânta

CE SĂ FAC, BUNULE, CA SĂ MOȘTENESC VIAȚA VEȘNICĂ?

Am ales acest titlu pentru articolul nostru pentru că suntem în Duminica a 12-a după Rusalii, în care Biserica a rânduit citirea evangheliei tânărului bogat. Acel tânăr care nu-și dorește numai o viață frumoasă aici, ci caută mai ales să nu piardă viața veșnică. Și pentru aceasta cercetează peste tot ce trebuie să facă pentru a o moșteni pentru totdeauna.

Întrebarea din titlu ar trebui ca noi, creștinii ortodocși, să ne-o punem în fiecare zi: „Ce să fac eu, Doamne, ca să nu pierd viața veșnică?” Am înțeles eu oare că înainte de toate trebuie să caut mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și apoi să mă îngrijesc firesc, normal de celelalte, căci împlinirea acestora mi se va adăuga mie?

Peste numai două zile, la 1 septembrie, începem un nou An Bisericesc. Cu o rânduială liturgică care ni-i aduce zi de zi pe cei care au înveșnicit timpul, sfinții, casnicii lui Dumnezeu. Dar în același timp ni-L face cunoscut și apropiat pe Cel Care ne-a creat pe noi „după chipul și asemănarea Sa” și Care, la vremea potrivită, ne-a răscumpărat pe noi din robia păcatului, prin întruparea și răstignirea Fiului Cel Unul-Născut.

Iată, așadar, un moment de reflecție pentru fiecare credincios la începerea unui nou An Bisericesc. Terminăm unul în care am fost puternic încercați - uman, medical, social și economic. Și ne-a fost încercată și credința. Cum dar să facem față, ca și creștini, atâtor schimbări și provocări? Aceasta a fost

întrebarea pe care ne-am pus-o toți atunci când planeta s-a oprit parcă în loc din cauza epidemiei, iar cele mai multe din activități au fost închise sau reduse. Iar bisericile au fost și ele în izolare. Libertatea religioasă a fost printre primele cenzurate. Și cu greu bisericile au fost redeschise.

Am primit însă în acest timp al izolării o lecție. Am aflat cât de importantă este relația noastră cu Dumnezeu și în acest context cu Biserica și bisericile ca lăcașe de cult. Ne-am dat seama dacă și cât Îl iubim pe Dumnezeu și tindem către El. Ne-am dat seama de importanța cultului divin, de slujbe, de Sfintele Taine, de relația noastră cu părintele duhovnic. Ne-am dat seama cât de mult avem nevoie de biserică atunci când călătorim spre viața veșnică.

Am pierdut multe în această perioadă. Dar am și câștigat: înțelepciune, răbdare, credință. Am folosit mai des timpul nostru pentru a ne ruga. Unii dintre noi însă s-au pierdut. Bruma de credință s-a dus odată cu apariția fricii de contaminare. Mulți n-au mai dat pe la biserică după încetarea restricțiilor. Nu și-au mai adus copiii la Sfânta Împărtășanie. Ba unii nici măcar nu și-au mai botezat copiii de frica pandemiei! Iar mulți, din ce în ce mai mulți oameni, s-au lepădat până și de Sfânta Cruce, fără vreo prigoană sau persecuție anume. Căci nu-și mai fac o dreaptă și strămoșească cruce atunci când trec pe lângă o biserică. Noi știm că în Sfântul Altar al fiecărei biserici se jervește iar și iar Hristos-Mântuitorul. Și când ignorăm o biserică, Îl ignorăm pe Hristos.

Am lăsat cele de sus, duhovnicești și ne-am pus încrederea în cele văzute, cele materiale. N-am înțeles că nimeni din lumea asta nu poate să ne asigure sau garanteze libertatea - de orice fel - sănătatea, siguranța, bunăstarea. Într-o clipă, toate acestea și multe altele, deosebit de importante pentru ființa umană, sunt puse sub semnul întrebării. Sau mai marii zilei ne limitează libertatea sub pretextul „binelui comun”.

Nimic din toate câte le avem nu se ridică la înălțimea credinței. Care ne dă adevărata viață aici și ne pregătește pentru desăvârșita viață de dincolo. Căci orice am pierde aici nu se compară cu pierdere vieții de dincolo. Unii, cu ochii miștii și ai sufletului închisi, ne întrebă zeflemitor dacă am văzut viața de dincolo, dacă L-am văzut pe Dumnezeu? Nu aievea, zicem cei mai mulți dintre noi, dar L-am simțit și L-am aflat în lucrările Sale. Pe măsura deschiderii noastre, a dorului de Dumnezeu, Acesta ni S-a arătat. L-am aflat în nedumeririle, temerile și necazurile noastre. Și am pornit în căutarea Lui cu tot sufletul. Am cercetat Scripturile, am intrat în biserici, i-am ascultat pe preoți, ne-am găsit duhovnicul și l-am întrebat: „Ce să fac ca să răscumpăr vremea și sufletul meu? Ce să fac, deci, ca să moștenesc viața veșnică?”

Să-L căutăm pe Dumnezeu în Scriptură – Vestea cea bună a Împărăției Sale

Evangheliile sunt cele care ne aduc Vestea cea bună a Împărăției Lui Dumnezeu. Sămânța Ei este aici, roadele Ei în lumea de dincolo. De aceea, de-a lungul anului bisericesc, întreaga

evanghelie este citită și tâlcuită pentru ca noi să ajungem la mesajul ei.

Poate de aceea este important faptul că în preajma unui nou an bisericesc evanghelia tânărului bogat ne pune în fața unei întrebări existențiale: „Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?” (Luca 18, 18). Căci Domnul nu a venit doar la leproși, orbi, ciungi sau alți bolnavi care nu mai aveau nici-o șansă și primeau darul vindecării de la El. A venit și pentru cei care-și puneau probleme spirituale, care-L căutau pe Dumnezeu și împlineau cele pe care El le poruncise oamenilor.

Astăzi, însă, câți dintre noi, prezenți la slujbe duminică, sau absenți adeseori, avem astfel de preocupări, câți ne punem întrebarea înaintea Mântuitorului Hristos, prezent întotdeauna în Biserica Lui, ori ne gândim dimineața când ne rugăm ce să facem pentru a nu pierde Împărăția lui Dumnezeu? Cine dintre noi, luând aminte la tânărul dregător, poate spune că a păzit din pruncie toate poruncile lui Dumnezeu? Oare le știe și le-a urmat vreodată pe toate? Pentru că, deși unii le-au urmat firesc pe unele - să nu ucizi sau să nu furi, de pildă - n-au luat aminte la altele sau le-au bagatelizat. De cele mai multe ori păcătuim prin lipsa iubirii față de aproapele: căci ni s-a poruncit să-l iubim pe aproapele ca pe noi înșine. Nu reușim măcar să ne iubim frații, părinții, rudeniile cum ne iubim pe noi. Și putem spune că, deși nu am ucis fizic pe cineva, l-am lovit prin cuvinte, prin atitudini sau prin gesturi nepotrivite. Nimeni nu poate spune că a împlinit toate poruncile lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne cheamă pe toți la desăvârșire. În predica de pe Munte, Mântuitorul le dă oamenilor altfel de porunci, sub forma Fericirilor. Fericiti deci sunt cei ce împlinesc poruncile lui

Dumnezeu. Iar la sfârșitul predicii de pe Munte, Mântuitorul îi îndeamnă pe ascultătorii Săi: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este.” (Matei 5, 48)

De aceea, Mântuitorul îi spune tânărului bogat: „Vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; și vino de urmează Mie” (Luca 18, 22). Grea este porunca desăvârșirii! Fiecare om își leagă sufletul de ceva. Avuții materiale sau spirituale. Sunt unii care adună bani, case, mașini sau pământuri. Sunt alții care preferă să adune cărți, nu pentru a lăsa impresia că sunt bogați, ci pentru că le îndrăgesc, aflând adevăruri esențiale ale vieții de aici și ale celei veșnice. Fiecare om are o anumită avuție. Poate unul din învățămintele la care am ajuns în ultimul an este acela că nici o avuție nu ne dă siguranța absolută în această viață și nici nu ne ferește de boli sau de moarte, de calamități naturale, de războaie sau de despărțirea de cei dragi. Avuțiile importante, dătătoare de siguranță și libertate, sunt cele duhovnicești. Când punem pe primul plan pe Dumnezeu, abia atunci viața noastră și a familiei noastre este mai apărută și mai bogată. Mai ales în rosturi.

Pelerinajele noastre la Locurile Sfinte

L-am căutat ani de-a rândul pe Dumnezeu și pe sfinții săi în pelerinaje: la Locurile Sfinte din Israel, în Grecia sau

Ucraina, în Rusia, Turcia sau România, în mănăstiri și la sfinte morminte. An de an am plecat la Iași, la pelerinajul Cuvioasei Parascheva. Sau am stat cu orele să atingem racla Sfântului Dimitrie cel Nou. Sau am plecat oriunde Maica Domnului sau sfinții ne-au chemat în țară sau străinătate.

Azi nu mai sunt posibile acele pelerinaje. Cu greu se mai pot face. Dar noi suntem chemați de Domnul în fiecare Sfântă Liturghie la un pelerinaj care face cât toate pelerinajele din această lume. În Sfânta Liturghie avem întreaga istorie a răscumpărării omului și a mântuirii lui. Îl avem prezent pe Hristos. Iar aici, în acest pelerinaj, la care sunt prezenți îngerii, noi dăm slavă lui Dumnezeu și-I mulțumim. Ne rugăm în același timp pentru toți ai noștri, vii și adormiți. Deci aici Împărăția lui Dumnezeu ni se arată în toată măreția ei.

De aceea, în noul An Bisericesc, începem o nouă călătorie, un nou pelerinaj spre moștenirea cea din veci gătită nouă: viața cea veșnică. Suntem chemați, îndrumați spre ea. Povățuiți, ajutați, luminați. Tămăduiți și întremați. Suntem în comuniune cu Dumnezeu și cu semenii. Căci numai alături de ei și prin ei Dumnezeu ne dăruiește creșterea în Împărăția Sa.

Sunt multe lucruri pe care le avem de înfăptuit și în parohia noastră. De aceea, sperăm că împreună, atât cât ne va fi îngăduit, nu vom înceta să facem binele și să facem să rodească virtuțile noastre în fața lui Dumnezeu. ❖

Maria Buleu

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 30 AUGUST-6 SEPTEMBRIE 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 30.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 12-a după Rusalii (Tânărul bogat) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Marți 1.09	de la 10 ⁰⁰	Te Deum – Începutul Anului Bisericesc
Miercuri 2.09	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 4.09	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 5.09	07 ³⁰ -11 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 6.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 13-a după Rusalii (Pilda lucrătorilor răi) - Utrenia, Sfânta Liturghie